

Sygn. akt I ACz 311/11

ODPIS

POSTANOWIENIE

Dnia 5 maja 2011 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SA Roman Dzięczek

Sędziowie: Sędzia SA Hanna Muras (spr.)

Sędzia SA Ewa Kaniok

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2011 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Lubuskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa z siedzibą w Zielonej Górze

przeciwko Polskiej Izbie Inżynierów Budownictwa z siedzibą w Warszawie

o uznanie uchwały za nieważną

na skutek zażalenia powoda

od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 8 listopada 2010 r. sygn. akt I C 169/10

postanawia:

oddalić zażalenie.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
STARSZY SEKRETARZ SĄDOWY
Monika Skrzypczyńska

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 8 listopada 2010 r. Sąd Okręgowy w Warszawie w pkt. 1. odrzucił pozew wniesiony przez Lubuską Okręgową Izbę Inżynierów Budownictwa z siedzibą w Zielonej Górze, zaś w pkt. 2. oddalił wniosek pozwanej Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa z siedzibą w Warszawie o przyznanie kosztów procesu.

W motywach do orzeczenia zawartego w pkt. 1. Sąd I instancji podał, że Lubuska Okręgową Izba Inżynierów Budownictwa z siedzibą w Zielonej Górze nie ma zdolności sądowej, co potwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 stycznia 2009 r. (sygn. akt II CSK 422/08, LEX nr 527193). Z uwagi na powyższe, w sprawie zachodzi ujemna przesłanka procesowa skutkująca odrzuceniem pozwu na podstawie art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c.

Lubuska Okręgową Izba Inżynierów Budownictwa z siedzibą w Zielonej Górze złożyła zażalenie od powyższego postanowienia w zakresie pkt. 1., wnosząc o jego uchylenie oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych. Skarżąca zarzuciła postanowieniu pierwszoinstancyjnemu naruszenie art. 199 § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. oraz art. 102 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Nie był zasadny podniesiony przez skarżącą zarzut naruszenia art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, sąd odrzuca pozew, jeżeli jedna ze stron nie ma zdolności sądowej albo jeżeli powód nie ma zdolności procesowej, a nie działa za niego przedstawiciel ustawowy albo jeżeli w składzie organów jednostki organizacyjnej będącej powodem zachodzą braki uniemożliwiające jej działanie.

Sąd Okręgowy uznał, że Lubuska Okręgową Izba Inżynierów Budownictwa z siedzibą w Zielonej Górze nie ma zdolności sądowej, co przesądza o istnieniu nieusuwalnej przeszkody procesowej do rozpoznania niniejszej sprawy. Sąd Apelacyjny podziela powyższą ocenę.

Sąd I instancji słusznie uznał, że kwestię tę przesądził już Sąd Najwyższy w wyżej powołanym postanowieniu z dnia 20 stycznia 2009 r. Jakkolwiek inny był przedmiot tamtego postępowania (roszczenie procesowe powódki dotyczyło ustalenia prawa własności nieruchomości), to nie zmienia to faktu, że Sąd Najwyższy uchylił wyroki sądów obu instancji i odrzucił pozew z uwagi na stwierdzenie braku zdolności sądowej po stronie powódki. Sąd Najwyższy uznał bowiem, że Lubuska Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa z siedzibą w Zielonej Górze utraciła swój byt prawny na skutek uchwały Krajowej Rady Izby nr 12/R/06 z dnia 15 lutego 2006 r. Uchwałą tą Krajowa Rada zlikwidowała między innymi Lubuską Okręgową Izbę Inżynierów Budownictwa z siedzibą w Zielonej Górze, a jej następcą prawnym wyznaczyła Okręgową Izbę w Gorzowie Wielkopolskim. Sąd Najwyższy uznał, że powyższa uchwała została podjęta w ramach ustawowej kompetencji Krajowej Rady i była skuteczna, a zatem z chwilą jej wejścia w życie Lubuska Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa z siedzibą w Zielonej Górze utraciła zdolność sądową.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela zapatrywanie wyrażone przez Sąd Najwyższy. Skoro zaś Lubuska Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa z siedzibą w Zielonej Górze nie ma obecnie zdolności sądowej, to z jej udziałem nie może się toczyć żadne postępowanie cywilne – niezależnie od jego przedmiotu. W konsekwencji, okoliczność, że przedmiotem obecnie rozpoznawanej sprawy jest roszczenie o stwierdzenie nieważności uchwały nr 12/R/06 z dnia 15 lutego 2006 r. nie miała znaczenia dla oceny wystąpienia ujemnej przesłanki procesowej.

Należy podkreślić, że odrzucenie pozwu jest decyzją sądu odmawiającą z przyczyn procesowych merytorycznego rozpatrywania sprawy. Decyzja ta jest obligatoryjna w sytuacjach, w których od samego początku istnieje brak określonych dodatnich przesłanek procesowych lub występują określone ujemne przesłanki procesowe (M. Jędrzejewska, [w:] T. Ereciński (red.), Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze, t. I, Warszawa 2004, s. 440-441).

W konsekwencji, należało uznać, że Sąd I instancji prawidłowo zastosował art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. i odrzucił pozew w niniejszej sprawie.

Nie jest zrozumiałym podniesiony w zażaleniu zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. oraz art. 102 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, bowiem jak wynika z motywów zaskarżonego postanowienia, Sąd Okręgowy nie oparł rozstrzygnięcia na powyższych przepisach.

Z uwagi na powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
STARSZY PRZESYŁKOWY
Marta Skrzypczyńska